

Červen 2021

S-uličnick
Časopis pro členy a příznivce školy

Loučení s 9.A | Galerie výtvorů i zážitků liškoláků v letošním školním roce
Dramánek – převratný literární formát | **Bulvár pronikl už i do S-uličnicku!**

Vážení čtenáři,

po covidové pauze nabral život v liškole skutečné obrátky. Červen je naplněný nejen společným osobním setkáváním mezi lavicemi, ale také třídními výlety, zážitkovou pedagogikou v přírodě, i sportem nejen na hřišti. Čeká nás fotografování, školní slavnost, a hlavně loučení s devátáky. Červnové číslo patří proto z velké části našim téměř dospělým absolventům. I když se za nimi pomyslná školní vrátka zavírají, naše srdce a skutečné dveře školy jim zůstávají otevřené.

Redakce S-uličníku přeje všem čtenářům dlouhé, dobrodružné, slunné a harmonické léto.

Redakční rada: Žáci 9.A

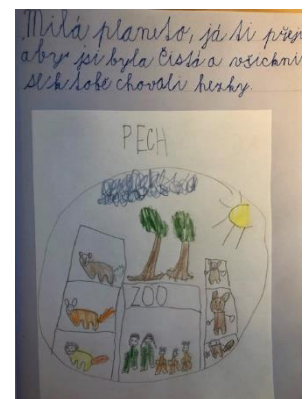
Úvodní slovo, finální podoba: Monika Švedová

Grafická předloha: Boris Alexander

Zůstalo za námi i v nás

Galerie prožitků i výsledků práce našich liškoláků

V projektovém týdnu Naše vlast se děti z 1.A mimo jiné seznámili s Praotcem Čechem a státními symboly. Na závěr společně vyzdobili třídu památnou lípou. 1.B vytvořila působivá přání planetě Zemi.

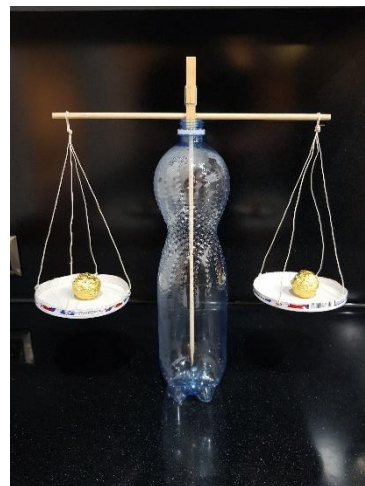
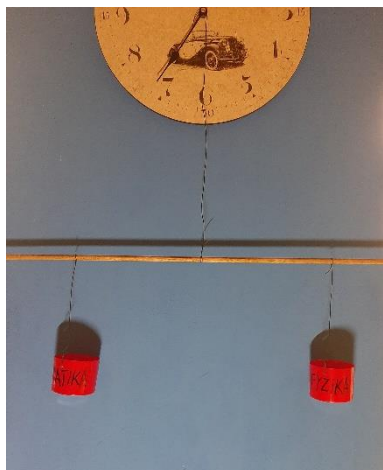

Třetíci zkoumali, co roste v bezprostředním okolí školy a stavěli hmyzí domečky.

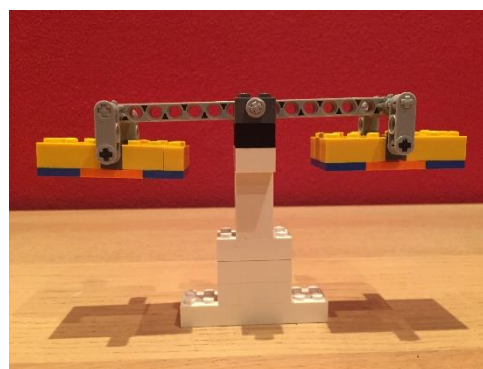
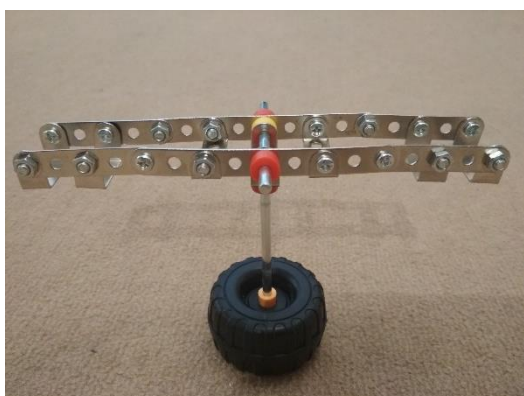

Zůstalo za námi

Galerie výsledků práce našich liškoláků

Ukázka rovnoramenných vah konstruktérů ze 6.A a ze 6.B.

Zůstalo za námi

S Alžbětou Dvořákovou ve výtvarné výchově tvoříme zázraky

Gabriela Kalendová, 4.A

Matěj Máca, 4.A

Veronika Marková, 5.A

Adéla Honzátková, 6.A

Eva Mordačiková, 4.A

Kristýna Švábková, 6.A

Dramánek

Inovovaný literární útvar autorského dua Kadri
Kačka Jágrová, Adri Tomková

Já přece nejsem blázen! To, že ho všude vidím ještě neznamená, že jsem blázen! Každý se s tím přece vyrovnává jinak, ale on mě tu nechal samotnou. Mohla bych to prostě vzdát, proč bych se měla snažit, když jedinej člověk, na kterým mi záleží, tu není, aby mě podpořil.

Diana se začala rozhlížet po pokoji. Byla zoufalá, protože ji tu nikdo nechápal. Natáhla se pro svůj chundelatý svetr a rozhodla se, že si půjde pro půlnoční svačinku. Nenápadně vyklouzla z pokoje a vydala se směrem ke kuchyňce. Zvládla by tam dojít i poslepu, ale i přesto měla pocit, že bloudí, jako by se všechny cesty přeházely nebo změnily svůj cíl. Po chvilce chůze se však vzpamatovala a došla ke známým mahagonovým dveřím do kuchyňky. I přesto, že byla tma, se třikrát ujistila, že ji nikdo nesleduje. Automaticky otevřela ledničku a vyndala z ní něco žlutého, jež připomínalo jogurt.

„Čauky, co tu děláš tak pozdě, a beze mě ???“

„Zajídám depku.“

„A z čeho máš prosím tě zrovna ty depku?!“

„Z toho, že mi tak moc chybíš!“

„Proč bych ti měl chybět?“

„Proto, že...“

Najednou uslyšela kroky a ucítila, jak se chvěje podlaha. Stejně jasně, jak se zvuk objevil, tak i zmizel a s ním i milovaná osoba. Povzdechla si, aniž by si uvědomila, že za ní někdo stojí. Pravděpodobně by si té osoby ani nevšimla, kdyby jí nepoložila ruku na rameno. Pomalinku se otočila. „S kým to tady mluvíš? Doufám, že ne s tím pudinkem.“

„Nee,“ řekla s určitou nervozitou: „A pardon, že jsem vám vzala ten pudink. Já měla hroznej hlad.“

„To je v pořádku, ale teď už jdi radši zpátky, neměla bys tu být,“ řekla s úsměvem kuchařka.

Také se na ní usmála a potichoučku vycouvala ven. Ale místo toho, aby šla na pokoj, zamířila na toalety, jež se nacházely na druhé straně budovy plné spících lidí. Celou cestu strávila tím, že přemítala o rozhovoru, který vlastně nikdy neproběhl.

Myšlenky na to, že už jí asi hrabe, pořád zesilovaly a nešly nijak přehlušit. Uvažovala čím dál tím víc, což jejich hlasitost posílilo a jí to vrhlo slzy do očí. Snažila se je ignorovat, ale nedařilo se jí to. Slz začalo přibývat, naštěstí zde byly již dveře od toalet. Zavřela se do kabinky číslo tři, ale i přes snahu se jí těžce zadržované slzy vlily do očí. Po chvilce vyčerpávajícího pláče se zvedla, otevřela kabinku a šla k umyvadlu. Zadívala se do zrcadla a spatřila povědomou tvář.

„No tak nebreč,“ řekl tím nejlaskavějším tónem, který kdy slyšela.

„Ale ty nechápeš, čím procházím,“ koktavě pronesla.

„Tak mi to řekni.“

„Nezvládám to,“ povzdechla a koukla se do země. „Nikdy jsem nepřijala, jak vypadám, a mám pocit že ani ostatní ne. A v momentě, kdy potkám osobu, která mě bere takovou, jaká jsem, jak povahově, tak vzhledově, skončí to tragédií. Po dlouhý době jsem byla skutečně šťastná. Měla jsem pocit, že vše bude fajn, že se už nikdy nic nezkazí. To vše jen díky tvému přátelství, jenže tys to musel takhle pokazit!“ Málem to vykřikla, jenže pak si uvědomila, že tu všichni spí.

„Já se moc omlouvám,” řekl zaraženě.

„Myslíš, že to vše spraví? Tak to se pleteš!”

V momentě, kdy dokončila tuhle větu, se znovu koukla do zrcadla, jenže tam už nikdo nebyl a poprvé od té nehody se jí ulevilo. Kéž by to trvalo o chvilku déle. Ani ona v ten moment netušila, co dělá, prostě najednou vlezla zpět do kabinky číslo tři a donutila se vyzvracet, jako za starých časů.

Po tomhle všem se vrátila na pokoj, vlezla pod deku a zachumlala se do ní stejně, jako když byla malá, zabořila hlavu do polštáře a pomalu zavřela oči. Ležela asi pět minut, pak uslyšela ránu z chodby. Vběhla tam a koukala se, co se stalo. Nikde ale nikdo nebyl. „Asi se mi to jen zdálo,” pomyslela si. Vrátila se na pokoj znovu si lehla, jenže její snahu o spánek přerušily další rány. Po tom, co uslyšela sedmou ránu, se zvedla, rozhodnutá, že najde důvod podivného zvuku. Na chodbě sice nebylo nic, co by mohlo tento hlasitý zvuk vydávat, ale čím dál šla, tím hlasitější zvuk byl. Až konečně došla k cíli. Koukla se na dveře s nápisem 3C.

Tahle místnost přinášela zpět spoustu vzpomínek, vlastně přinášela jen jednu a tu by nejradši navždy pohřbila uvnitř sebe. Zlehka zmáčkla kliku a otevřela dveře. I přesto, že ještě nevstoupila dovnitř, už jí mrazilo. Pomalinku a polehoučku vstoupila dovnitř, byla tma, ale i tak viděla všechno stejně jasně, jako o té osudné noci. Jako by se tu s ničím ani nehnulo. Opatrně nahmatala vypínač a rozsvítila. Místnost byla prázdná, tak proč slyšela ty rány? Pro jistotu obešla celou místnost, jen aby se ujistila, že tu opravdu nic nevydává ten zvuk. Pak se ale z ničeho nic zastavila a usmála.

„Proč jsi sem chodila?” zeptal se.

„Protože jsem doufala, že tě ještě naposledy uvidím.”

„Víš, že jsi mi nemohla pomoci, že jo?” řekl se smutkem v očích.

„Tak proč mám ten pocit, že je to jen moje chyba, že kdybych přišla o minutu dřív, tak jsem tě mohla zachránit.”

„Víš, že to není pravda.”

„Můžu vědět, proč jsi to udělal?”

„To bys nepochopila,” řekl. A i přesto, že jí ta slova zraňovala, cítila z nich klid a lásku.

„A proč zrovna tady, v téhle místnosti?”

„Prostě už jsem nemohl dál, a když jsem viděl tuhle prázdnou místnost a ten provaz, řekl jsem si, proč to neskončit.”

„Pomyslel jsi vůbec na ty, kterým budeš chybět?” zeptala se. „Pomyslel jsi na mě?” dodala tiše.

„Diano, mám tě rád, ale já už jsem dál nemohl. Fakt jsem chtěl alespoň kvůli tobě, ale nešlo to!!”

„Chápu to,” odpověděla. I přesto, že vypadala klidně, měla kousek k tomu, aby se zhroutila, pak ale dodala:

„Než zase zmizíš, chci, abys věděl, že mi budeš navždy chybět.”

„A já chci, aby ses dala do pořádku, zbavila se bulimie a přestala se bavit se svým nejlepším přítelem, který je již mrtvý.”

Nevěděla, co mu má říct, poprvé za tu noc si uvědomila, že je přece jen trochu blázen. Věděla, že ji s tím dokážou pomoci právě tady, v sanatoriu. Naposledy se na něj podívala, a i přestože už zase měla na krajíčku, se usmála. Věděla, že se sebou může něco udělat, a také že se nemoci může zbavit. To se on už nikdy nedozví, ale byla odhodlána se nemoci zbavit, protože chtěla, aby na ni byl pyšný. Až později si uvědomila, že hlas jejího přítele, který měla v hlavě, jí pomohl uzavřít nejtěžší kapitolu v životě.

Bulvárek s An's

 Pan ředitel se toho nebojí! Chodí po školních chodbách bez roušky! Dá se to považovat za rebélii?

 Neuvěřitelné! V polévce ve školní jídelně žák objevil prstýnek skoro za 2 miliony korun! Kde se tento prsten vzal? Byla to loupež, dědictví nebo pouhý klam?!

 Policie dnes na Želivsku zatkla školníka základní školy za nepřiměřenou rychlost a krádež školního majetku. Odcizil koště a rychlostí kohouta se snažil odletět z místa činu. Policie případ stále vyšetřuje. Hrozí mu až 2 roky za loupež a šarlatánství!

 Dítě přišlo domů bez nohou! Končetiny byly nalezeny ve skříňkách vychovatelek! Byl to klub drsných družinářek, nebo pouze nedorozumění? To stále nevíme.

 Máte padáka! Recepční hrozí odnětí svobody. Nechala projít loupežníky, kteří uloupili loupáky!

 Děti chodí k psychologům s matematickým traumatem! Paní Čermákové hrozí odebrání funkce zástupkyně. **Žáky psychicky poznamenala** náročnými matematickými příklady.

 „Nevěděla jsem, co se děje,“ **říká žákyně, která byla omámená a uvězněná** na dívčích záchodech v kartonovém skladu! Po týdnu byla objevená žáky 9.A., když měli výtvarnou výchovu.

Slovo bulvár pochází z francouzštiny - boulevard byla široká ulice, kde kameloti prodávali noviny. Označuje text, který má navodit intenzivní emoce spojené např. s panikou, senzací, povrchností apod. Předkládá čtenářům zákulisní informace a drby, často úplně smyšlenky.
Berte ho tedy
– nejen v S-uličnicku –
s nadhledem.

UPOZORNĚNÍ: Nikdy nevíte kdo, kde a kdy vás sleduje :).

Loučíme se s 9.A

**Ladislava
Gajdošová**

Třídní učitelka

Ondřej Kačírek

01001001 01010100 000010100 - IT

Loučíme se s 9.A

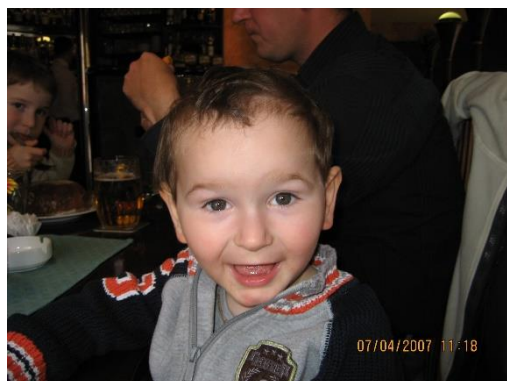
Adriana Tomková

Vždy se postav za to, čemu věříš,
i kdybys tam měl stát sám.

Martin Szetei

Myslete pozitivně. Nestresujte se. Radujte
se ze života a šířte dobrou náladu.

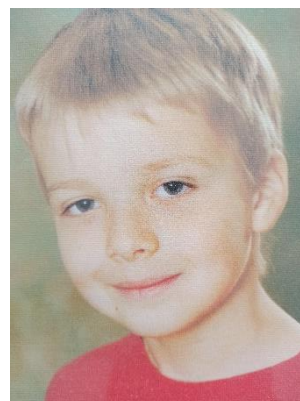

Loučíme se s 9.A

Eliška Kubalová

Až ti bude v životě
nejhůř, otoč se ke
slunci a všechny stíny
padnou za tebe.

Jan Hoznourek

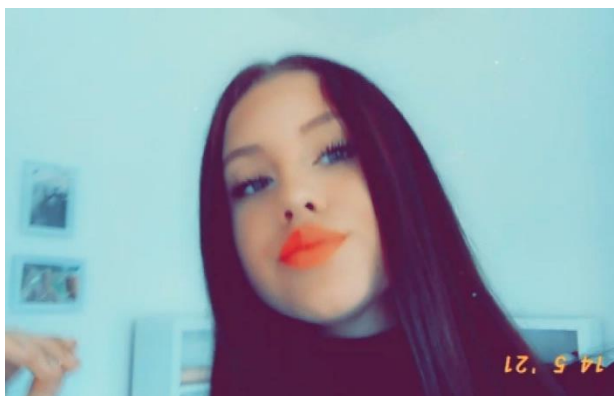
Čím těžší je cesta, tím lepší je cíl. Ze dna
vede jen jedna cesta, a to nahoru.

Loučíme se s 9.A

Anna Pospíšilová

Jsem klasicej lev :)

Samuel Rýdl

Lepší je si to pos..... podle svého, než podle toho, co ti radí ostatní.

Loučíme se s 9.A

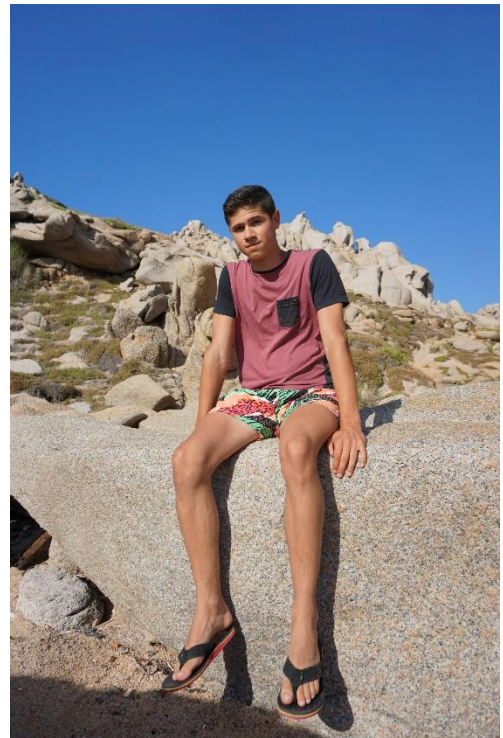
Štěpánka Brabcová

Práce mozkiem je
pro většinu lidí tak
bolestivá, jako vrtání
zubů.

Kryštof Ježdík

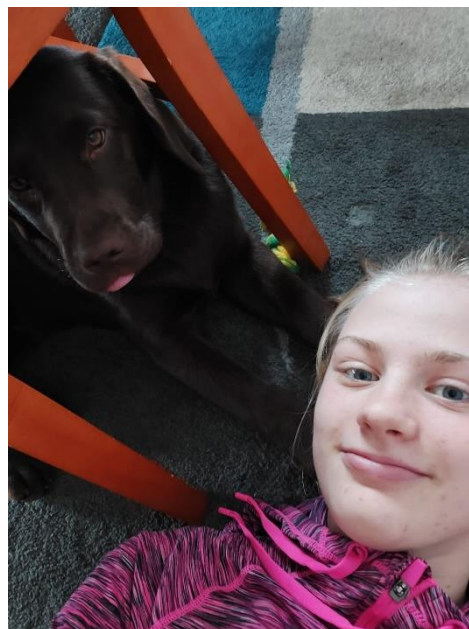
Nauč se vyhrávat, prohrát umí každý
blbec.

Loučíme se s 9.A

Lucie Tláskalová

Co si myslíš o sobě ty, je mnohem důležitější než to, co si o tobě myslí ostatní.

Jan Plašil

Loučíme se s 9.A

Kateřina Jágrová

Já vím, že jsem nejlepší. A jestli ti to nepřijde nevadí, ne každý má dobrý vkus.

Daniel Moučka

I když se naše tváře mění, naše duše zůstávají stejné.

Loučíme se s 9.A

Markéta Černá

Nejkrásnější věc na světě je, když najdete někoho, komu můžete říct vše, co se vám honí hlavou.

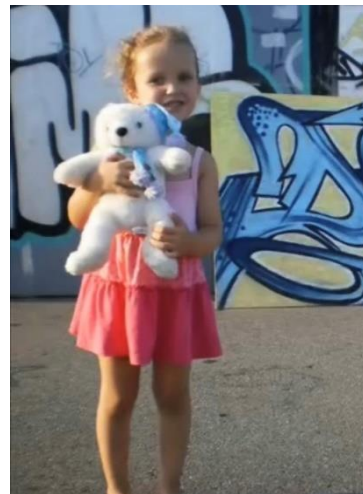
Jakub Honzátko

Loučíme se s 9.A

Veronika Vosáhlová

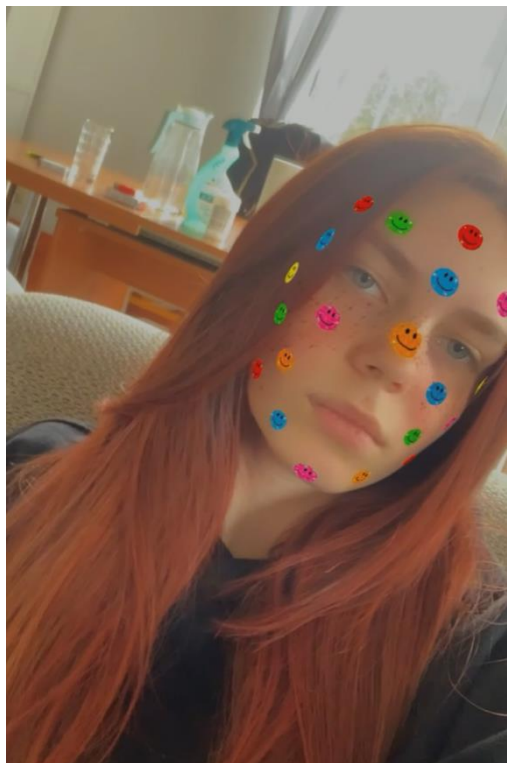
Nečekej na zítřek, žij teď!

Štěpánka Honzátková

Dear haters I'm flattered that I'm always a trending topic in your life!

Loučíme se s 9.A

Viktorie Brhelová

Prátele ke štěstí nepotřebuji, když mám psy.

Lucie Špalková

Nic už nebude takové jako kdysi, ale všechno může být takové, jako ještě nikdy.

Loučíme se s 9.A

**Adéla
Nováková**

Když ti někdo úsměv
ničí, usměj se a vem
ho tyčí.

Don't exist, just live!

**Hoàng Không,
Petr**

Loučíme se s 9.A

**Aneta
Hercíková**

Nevíte, co je
dokonalost? Stačí
vidět mě.

Kryštof Mujisa

Loučíme se s 9.A

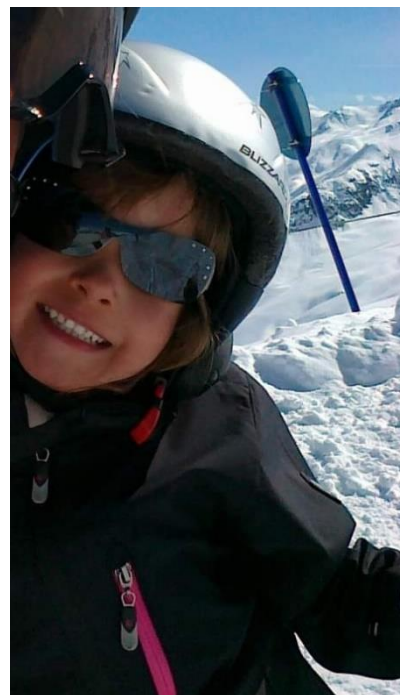
Sofia Barra

Slow progress is still progress.

**Eliška
Klenovcová**

Your smile is a
reason for many
others to smile.

PERLIČKY Z DÍLNY 9.A

Áďa si nepodepsala test. Paní učitelka přišla do třídy uprostřed hodiny a před zraky ostatních žáků ho roztrhla se slovy:
„Anonymy nečtu!“

Učitel: „Tak se prosím posad'te.“
Dáda: „Tak jsem se posadil!“

Pan ředitel vyvolá Kryštofa J.
Kryštof: „Tak teď jsem hodně pod tlakem!“

Kačka při hodině dějepisu povídá a povídá.
Pan ředitel: „Kačko, jestli nezmlkneš, tak ti ukážu defenestraci!“

Hlášky naší bývalé paní učitelky Vondráčkové:

- Před použitím protřepat.
- Jedna pětka vysvědčení nedělá.
- Poznámka v žákovské knížce: Lepí sliz na katedru.

Sam: „No to je úplně jasný ne, kouknu a vidím!“

Učitelka při sledování filmové ukázky Prima sezona J. Škvoreckého:
„Všimněte si té zajímavé dějové linky!“
Anička (suše): „To vidím. Ta linka je děsná.“
(Upřeně hledí na kuchyňskou linku z 50. let 20. století).

Poznámka v ŽN: Neoprávněné odebrání svačín (aneb jak jsme v jídelně snědli půlku loupáku). PS: JSME REBELOVÉ!

Kačka: „To je deep jak Balaton!“

Dva nezapomenutelné autorské citáty:

„Život je soumrak, láska je víra, i mrtvým oči otevírá.“ Daniel Moučka

„Hvězda je první záblesk naděje, když nastane tma.“ Adéla Nováková

